

W ŚWIAT
Z KLASĄ

Religia

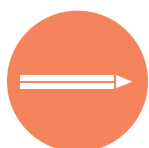
EDUKACJA GLOBALNA NA ZAJĘCIACH RELIGII
W SZKOLE PODSTAWOWEJ

01

SCENARIUSZ

Międzynarodowy przepis na świętość

IWONA
PIERONEK-TOKARZ

KLASA IV-V

45 MIN

Podczas zajęć uczniowie i uczennice dowiedzą się, że święci i święte czczeni przez chrześcijan pochodzą z różnych zakątków świata, oraz poznają przepis na świętość. Uświadomią sobie, że Bóg, wybierając ludzi na świętych, nie kieruje się ich wyglądem i pochodzeniem. Zajęcia mają zmotywować młodzież do czynienia dobra na rzecz innych ludzi i świata (działania na rzecz osób ubogich, pokoju na świecie, zmniejszania nierówności w krajach i między krajami, przeciwdziałania zmianie klimatu).

Pytania kluczowe

Co należy czynić,
aby zostać świętym?

Co święci i święte robią
dobrego dla ludzi
na świecie?

Cele zajęć:

- przedstawiś historie wybranych świętych z różnych krajów
- uzasadnisz, że świętym i świętą może zostać każdy człowiek
- wyjaśnisz, dlaczego warto czynić dobro

Związek z podstawą programową:

klasa IV: C.6.1., D.7.2.

klasa V: E.4.2., E.5.4.

Zagadnienia:

pokój i konflikty na świecie, zrównoważony rozwój, różnorodność i stosunki międzykulturowe, ubóstwo

Cele Zrównoważonego Rozwoju:

- 10 Mniej nierówności
- 17 Partnerstwa na rzecz Celów

Metody:

praca z Pismem Świętym,
praca z tekstem, praca
z mapą, praca plastyczna,
pogadanka, modlitwa

Formy pracy:

praca indywidualna,
praca w parach,
praca w grupach

Środki dydaktyczne i materiały:

Pismo Święte (Kpł 19, 2-3, 9-11, 14, 17-18), mapa świata, kolorowy flamaster, 2 duże, szare arkusze papieru złączone ze sobą (na przykład taśmą klejącą), paski papieru (mogą być różnokolorowe o wymiarach 30 x 10 cm), kolorowe karteczki, załącznik

Wprowadzenie

1

5 minut

Zadaj klasie pytanie: Co świętujemy 1 listopada? Uzupełnij wiedzę uczniów i uczennic o istotne wiadomości związane z uroczystością Wszystkich Świętych.

W dniu 1 listopada chrześcijanie i chrześcijanki w sposób szczególny wspominają wszystkich świętych (tych ogłoszonych i anonimowych), dziękują Bogu za ich obecność. To dzień radości. Dziękujemy Bogu za wstawiennictwo świętych, którzy zanoszą nasze prośby prosto do Jezusa. W doktrynie Kościoła katolickiego dzień ten ma nam przypominać o powszechnym powołaniu do świętości. Jak wygląda kult świętych w innych religiach? Wierni prawosławni oddają cześć relikwiom świętych oraz ikonom, które ich przedstawiają. W tradycji muzułmańskiej pojęcie świętego jest rozumiane w inny sposób – bardziej jako autorytet religijny, choć w obrębie samego islamu istnieją różne tradycje w tym zakresie. Autorytetem takim może być na przykład wali („stojący pod specjalną opieką”, „przyjaciel”) – idealny wyznawca, który dzięki pobożności znalazł się blisko Boga. W wierzeniach ludowych w niektórych krajach muzułmańskich świętych czci się głównie ze względu na ich cudowne moce (karamat). Wyznawcy odbywają pielgrzymki do grobów świętych mężów (marabutów), aby uzyskać ich błogosławieństwo (barakę). Hinduiści za świętych i święte ogólnie uważają osoby pobożne, które odznaczają się zaletami, czynią dobro i dokonują cudów. Hinduizm ma długą tradycję opowieści i poezji o świętych. Nie ma tu formalnego procesu kanonizacyjnego, w przeciwieństwie do chrześcijaństwa świętym lub świętą można zostać jeszcze za życia.

Praca właściwa

2

10 minut

Zadaj klasie pytanie: Co należy czynić, aby zostać świętym lub świętą?

Proponowane odpowiedzi: modlić się, pomagać biednym, wierzyć w Boga, czynić dobro.

Powiedz, że za chwilę uczniowie i uczennice dowiedzą się, co na temat świętości możemy przeczytać w Piśmie Świętym. Poproś, aby wylosowana osoba przeczytała fragmenty Księgi Kapłańskiej (Kpł 19, 2–3, 9–11, 14, 17–18):

Bądźcie świętymi, bo Ja jestem święty, Pan, Bóg wasz! Każdy z was będzie szanował matkę i ojca [...] Kiedy żąć będziecie zboże ziemi waszej, nie będziesz żął aż do samego skraju pola i nie będziesz zbierał kłosów pozostałych na polu. Nie będziesz ogołacał winnicy i nie będziesz zbierał tego, co spadło na ziemię w winnicy. Zostawisz to dla ubogiego i dla przybysza [...] Nie będziecie kraść, nie będziecie kłamać, nie będziecie oszukiwać jeden drugiego. [...] Nie będziesz zlorzeczył głuchemu. Nie będziesz kładł przeszkody przed niewidomym [...] Nie będziesz żywił w sercu nienawiści do brata. [...] Nie będziesz szukał pomsty, nie będziesz żywił urazy do synów twego ludu, ale będziesz miłował bliźniego jak siebie samego.

Na dwóch arkuszach szarego papieru obrysuj kontur osoby chętnej do wzięcia udziału w tej aktywności. Następnie poproś, aby uczniowie i uczennice w parach przedyskutowali, jakie działania powinien podejmować człowiek, jaki powinien być, aby stać się świętym lub świętą. Chętni uczestnicy i uczestniczki zapisują swoje ustalone odpowiedzi w parach na konturze odrysowanej osoby.

3

15 minut

Powieś w klasie mapę świata. Podziel młodzież na trzy- lub czteroosobowe grupy za pomocą losowania. Każdej grupie daj inny krótki życiorys świętej lub świętego z załącznika nr 1. Możesz wykorzystać wszystkie lub wybrać w zależności od liczby dzieci w klasie. Poproś, aby grupy przeanalizowały otrzymany tekst i w zeszytach zapisały następujące informacje:

- z jakiego kraju pochodził święty lub święta (odnajdźcie ten kraj na mapie – przyklejcie kolorową karteczkę z imieniem wylosowanej przez was postaci)?
- co dobrego święty lub święta zrobił dla ludzi na świecie?
- jak myślisz, co zdecydowało, że osoba została świętym lub świętą?
- zastanówcie się: kto może zostać świętym?

4

5 minut

Po zakończonej pracy w grupach poproś, aby wybrane osoby zaprezentowały efekt pracy grupy. Podsumuj tę część lekcji stwierdzeniem, że święci i święte, których czcimy, pochodzą z całego świata. Zwróć uwagę na mapę i imiona świętych na niej przyklejone. Powróć do pytania, które pojawiło się w pracy w grupach w stosunku do konkretnych świętych: Co święci i święte robią dobrego dla ludzi na świecie? Omów to pytanie

z perspektywy Celów Zrównoważonego Rozwoju. Podkreśl, że święci i święte działają na rzecz: ludzi ubogich, zmniejszania nierówności w krajach i między krajami, ochrony klimatu, pokoju i sprawiedliwości. Powiedz, że obecnie takie działania zostały określone przez międzynarodową społeczność jako niezbędne, aby świat mógł nadal istnieć i rozwijać się. Odnieś się do myśli ks. Jana Bosko: „Nie wystarczy znać dobro, trzeba je praktykować” – porozmawiaj chwilę z uczniami i uczennicami, jak tę myśl pojmują. Motywuj podczas rozmowy do czynienia dobra, działania na rzecz innych ludzi.

Sprawiedliwy, zrównoważony i pokojowy świat dla każdego jest nie tylko idealną wizją przyszłości, ale także zobowiązaniem podjętym przez Organizację Narodów Zjednoczonych w 2015 roku i doprecyzowanym poprzez 17 celów zwanych Celami Zrównoważonego Rozwoju, które zostały zawarte w dokumencie Przekształćmy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030. Jest to wezwanie do działania dla nas wszystkich – obywateli i obywaterek, ale także rządów, sektora prywatnego i instytucji międzynarodowych. Aby osiągnąć wszystkie Cele i przypisane im 169 szczegółowych zadań określonych w Agendzie 2030, wszystkie sektory muszą ściśle ze sobą współpracować i szukać wspólnych rozwiązań dla globalnych wyzwań. Kwestie społeczne, gospodarcze i kulturowe związane z globalnym rozwojem są często wzajemnie powiązane, podobnie jak Cele Zrównoważonego Rozwoju, które wymagają spójnego globalnego wysiłku. Każdy może wesprzeć ten szeroki zakres wyzwań do sprostania i przyczynić się do osiągnięcia Celów – nawet jako uczeń lub uczennica czy społeczność szkolna.

Źródło: Edukacja globalna na zajęciach przedmiotowych w szkole podstawowej, pod red. K. Dzieciotłowskiej i in., Centrum Edukacji Obywatelskiej, 2018, http://bit.ly/CEO_EGwSP.

Więcej informacji na temat Celów Zrównoważonego Rozwoju znajdziesz na stronie: <https://globalna.ceo.org.pl/cele-zrownowazonego-rozwoju>.

Podsumowanie

8 minut

Rozdaj każdej osobie pasek papieru, poproś, aby napisała na nim, co ostatnio (w minionym tygodniu) dobrego zrobiła. Zbuduj z klasą z tych pasków drabinę do nieba. Podkreśl w ten sposób, że świętość jest czymś zwykłym i dotyczy każdego człowieka w dowolnym miejscu na świecie, przejawia się w codziennych obowiązkach wobec siebie, innych i naszej planety. Podkreśl, że codzienne działania służą też realizacji Celów Zrównoważonego Rozwoju. Podsumuj tę część słowami, które często powtarzała święta Matka Teresa z Kalkuty: „Świętość nie jest przywilejem zarezerwowanym dla wąskiej garstki wybranych, ale jest obowiązkiem każdego chrześcijanina. Moim i twoim”.

2 minuty

Na zakończenie katechezy odmów wraz z młodzieżą modlitwę świętego Franciszka. Modlitwy znajdują się w załączniku umieszczonym na końcu publikacji.

Źródła:

- Święta Józefina Bakhita, dziewica, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <http://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/02-08b.php3>.
- Święta Alfonsa Muttathupadathu od Niepokalanego Poczęcia, zakonnica, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <http://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/07-28e.php3>.
- Święta Rafka, dziewica, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <http://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/03-23d.php3>.
- Święta Jadwiga Królowa, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/06-08a.php3>.
- Święty Franciszek z Asyżu, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/10-04.php3>.
- Święty Marcin de Porres, zakonnik, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <https://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/11-03a.php3>.
- Modlitwa św. Franciszka, biblijni.pl. Słuchamy Biblii, http://www.biblijni.pl/modlitwy/20_modlitwa_sw_fran-ciszka.html.
- Zestaw plasz zawierający podstawowe informacje na temat Celów Zrównoważonego Rozwoju, Centrum Edukacji Obywatelskiej, 2018, <https://globalna.ceo.org.pl/cele-zrownowazonego-rozwoju>.

Załączniki:

Załącznik nr 1 – Materiał pomocniczy: Biogramy wybranych świętych

Załącznik nr 1 – Materiał pomocniczy: Biogramy wybranych świętych

---

Józefina Bakhita urodziła się w 1868 roku w Sudanie. W wieku około 10 lat została porwana i stała się niewolnicą. Wielokrotnie sprzedawana kolejnym właścicielom, doświadczyła niemal wszystkich fizycznych i duchowych cierpień wynikających z niewolnictwa. Gdy ostatecznie znalazła się w rękach Callisto Legnaniego, włoskiego konsula, odzyskała wolność. Wraz z nim udała się do Włoch, by zajmować się jego rodziną. Tam zetknęła się ze zgromadzeniem Córek Miłosierdzia, które podjęło trud jej religijnego wykształcenia. Po kilku miesiącach przygotowań Bakhita przyjęła chrzest i bierzmowanie. Otrzymała wówczas imię Józefina – jako znak nowego życia. Kilka lat później wstąpiła do zgromadzenia Córek Miłosierdzia w Wenecji. Przez następnych 50 lat służyła Bogu i współsiostrom, podejmując najprostsze prace: gotowanie, sprzątanie, szycie. Jej przyjemny wygląd i ciepły głos pomagał wielu biednym i opuszczonym, którzy przychodzili do klasztoru, gdzie mieszkała. Po długotrwałej chorobie zmarła w 1947 roku. W 1992 roku beatyfikował ją św. Jan Paweł II. W następnym roku, podczas swej podróży apostolskiej do Afryki, mówił: „Ciesz się, Afryko! Bakhita wróciła do ciebie: córka Sudanu, sprzedana w niewolę, cieszy się już wolnością – wolnością wiekuiącą, wolnością świętych!”. W październiku 2000 roku św. Jan Paweł II kanonizował Józefinę Bakhitę. Benedykt XVI w encyklice *Spe Salvi* przytoczył natomiast jej życiorys jako przykład nierozwalnej i determinującej relacji wiary i nadziei w życiu chrześcijan.

Źródło: *Święta Józefina Bakhita, dziewica*, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <http://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/02-08b.php3>.

Anna Muttathupadathu urodziła się 19 sierpnia 1910 roku w Kudumalorze w Kerali (Indie). Od narodzin jej życie było naznaczone cierpieniem. Dzieciństwo spędziła u dziadków. W 1920 roku zamieszkała u swojej ciotki Anny Murickal, która okazała się kobietą bardzo surową i despotyczną. Ciotka starała się nakłonić Annę do małżeństwa, odwołując ją od pójścia do zakonu. Anna wykazała się jednak ogromną siłą ducha i nie uległa namowom opiekunki. Nawiązała kontakt z Klaryskami od Wieczystej Adoracji. W 1928 roku rozpoczęła u nich postulat, przyjmując imię Alfonsa od Niepokalanego Poczęcia. Śluby zakonne złożyła 12 sierpnia 1936 roku.

Przez większość życia zakonnego zносиła ciężkie choroby i cierpienia duchowe, ofiarując je Najświętszemu Sercu Jezusa. Nigdy się nie skarżyła. Zmarła 28 lipca 1946 roku. Jej wstawiennictwu przypisywana jest seria cudownych uzdrowień, do których dochodziło wśród modlących się u jej grobu. W corocznych pielgrzymkach na grób św. Alfonsy biorą udział katolicy, muzułmanie, a także Hindusi.

Święty Jan Paweł II beatyfikował ją jako pierwszą Hinduskę 8 lutego 1986 roku, podczas swojej podróży apostolskiej do Indii. Papież Benedykt XVI kanonizował ją w Rzymie 12 października 2008 roku.

Źródło: *Święta Alfonsa Muttathupadathu od Niepokalanego Poczęcia, zakonnica*, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <http://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/07-28e.php3>.

Pietra Chobog Ar-Rayes przyszła na świat w dniu 29 czerwca 1832 roku w Himlaya w libańskim regionie Metn. Wychowała się w rodzinie katolickiej. Na chrzcie otrzymała imię Boutroussyeh (Pietra). Jej rodzina po śmierci matki w 1839 roku znalazła się w trudnej sytuacji finansowej. Dlatego w 1843 roku jej ojciec wystawił córkę do pracy jako służącą w domu zamożnego Libańczyka w Damaszku. Kiedy po czterech latach wróciła do domu [...], zarówno macocha, jak też jedna z ciotek chciały wydać ją za mąż, ale Boutroussyeh postanowiła swe życie poświęcić Bogu.

Wstąpiła do Zgromadzenia Córek Maryi w Bikfaya. Rodzice próbowali przekonać ją do zmiany zdania, ale ona pozostała niewzruszona w swym postanowieniu. [...] W dniu 10 lutego 1856 roku złożyła śluby zakonne. Dwa lata później skierowano ją do pracy w seminarium w Ghazir, które prowadzili jezuiti. Pracowała w kuchni, uczyła się ortografii i arytmetyki, a w wolnym czasie pogłębiała znajomość języka arabskiego.

[...] Pewnego dnia we śnie ukazali się jej św. Jerzy, św. Szymon Słupnik i św. Antoni Pustelnik, który powiedział do niej: „Wstąp do Zakonu Libańskich Mniszek Maronickich”. Tak też uczyniła. [...] Przeżyła w tym klasztorze 26 lat, dając przykład posłuszeństwa, gorliwości w modlitwie, ascezy, poświęcenia i pracowitości [...]. Zmarła w dniu 23 marca 1914 roku.

Św. Jan Paweł II beatyfikował ją w dniu 17 listopada 1985 roku, a w dniu 10 czerwca 2001 roku włączył ją do grona świętych. [...] Papież powiedział wówczas: „Na Bliskim Wschodzie, tak ciężko doświadczonym przez liczne krwawe konflikty i tyle niezawinionych cierpień, świadectwo tej libańskiej zakonnicy pozostaje źródłem ufności dla wszystkich skrzywdzonych. Żyła ona zawsze w ścisłej więzi z Chrystusem i tak jak On nigdy nie zwątpiła w człowieka”.

Źródło: *Święta Rafka, dziewica*, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <http://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/03-23d.php3>.

Jadwiga Andegaweńska była trzecią i najmłodszą córką króla Węgier i Polski, Ludwika Andegaweńskiego i Elżbiety, księżniczki bośniackiej. Urodziła się prawdopodobnie 18 lutego 1374 roku [...] Po śmierci Ludwika Węgierskiego (1382) Węgrzy ogłosili królową siostrę Jadwigę, Marię. Natomiast Polacy zaprosili na swój tron Jadwigę. W wieku 10 lat została koronowana – 16 października 1384 roku. W związku z zaistniałą sytuacją polityczną, a także wobec dalekosiężnych planów polskich rozważano możliwość unii Polski z Litwą. Stała się ona faktem dzięki małżeństwu królowej Jadwigi z Władysławem Jagiełłą, wielkim księciem Litwy [...]. Kiedy wraz z Jagiełłą została współrządczynią kraju, miała na celu jedynie dobro narodu polskiego. [...] Serca poddanych pozyskała sobie jednak przede wszystkim niezwykłą dobrocią. Kiedy żołnierze królewscy spustoszyli wieśniakom pola, urządzając sobie na nich lekkomyślnie polowanie, zażądała od męża ukarania winnych i wynagrodzenia wyrządzonych szkód [...].

Do najpilniejszych trosk Jadwigi należało odnowienie Akademii Krakowskiej. Założył ją Kazimierz Wielki w 1364 roku, jednak za rządów Ludwika Węgierskiego Akademia podupadła. Jadwiga oddała wszystkie swoje klejnoty na jej odnowienie. Wystarała się także u Stolicy Apostolskiej o zezwolenie na jej dalsze prowadzenie i rozbudowę. Akademię otwarto po jej śmierci w 1400 roku.

W 1996 roku został ogłoszony dekret o heroicznosci cnót Jadwigi, w którym napisano: „Wraz z mężem, który dochował obietnic złożonych przed zaślubinami, Jadwiga czynnie uczestniczyła w życiu Królestwa polsko-litewskiego; miała własny dwór i kancelarię, i podejmowała obowiązki administracyjne, popierając sprawiedliwość i pokój tak w sprawach wewnętrznych, jak i w załatwianiu spraw z innymi państwami. Prawo Boże było w jej życiu i działalności najwyższą wartością. [...] Dla chorych założyła wiele szpitali i nie szczędziła pomocy biednym. Mimo młodego wieku zawsze działała z roztropnością, męstwem i łagodnością, mając na uwadze chwałę Boga, dobro Kościoła i swojego ludu. «Była zwierciadłem czystości, pokory i prostoty»”.

Kanonizacji Jadwigi dokonał św. Jan Paweł II na krakowskich Błoniach 8 czerwca 1997 roku w obecności ponad miliona ludzi. Źródło: *Święta Jadwiga Królowa*, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/06-08a.php3>.

Święty Franciszek przyszedł na świat jako Jan Bernardone w 1182 roku w Asyżu, w środkowych Włoszech. Urodził się w bogatej rodzinie kupieckiej. Jego rodzice pragnęli, by osiągnął on stan szlachecki, nie szczędzili pieniędzy na wystawne i kosztowne uczty, organizowane przez niego dla towarzyszy i rówieśników. Jako młody człowiek Franciszek odznaczał się wrażliwością, lubił poezję, muzykę [...]. W roku 1205 został pasowany na rycerza i udał się na wojnę prowadzoną między Fryderykiem II a papieżem. W tym czasie Bóg wyraźniej zaczął działać w życiu Franciszka. W Spoleto [Franciszek] miał sen, w którym usłyszał wezwanie Boga. Powrócił do Asyżu. Postanowił zamienić swoje bogate ubranie z żebrakiem i sam zaczął prosić przechodzących o jałmużnę. To doświadczenie nie pozwoliło mu już dłużej trwać w zgietku miasta. Zaprzagnął żyć według Ewangelii i głosić nawrócenie i pokutę. Z czasem jego dotychczasowi towarzysze zabaw poszli za nim. [...] Franciszek wędrował od miasta do miasta i głosił pokutę. Wielu ludzi pragnęło naśladować jego sposób życia. [...] Z myślą o ewangelizacji pogan wybrał się na Wschód. W 1219 roku wraz z krzyżowcami dotarł do Egiptu i tam spotkał się z sultaniem Melek-el-Kamelem, wobec którego świadczył o Chrystusie. Sultán zezwolił mu bezpiecznie opuścić obóz muzułmański i dał mu pozwolenie na odwiedzenie miejsc uświęconych życiem Chrystusa w Palestynie, która była wtedy pod panowaniem muzułmańskich Arabów. Franciszek aprobował świat i stworzenie, obdarzony był niewiarygodnym osobistym wdziękiem. Dzięki niemu świat ujrzał ludzi z kart Ewangelii: prostych, odważnych i pogodnych. Wywarł olbrzymi wpływ na życie duchowe i artystyczne średniowiecza. Trudy apostołstwa, surowa pokuta, długie noce czuwania na modlitwie wyczerpały siły Franciszka. Zachorował na oczy, próby leczenia nie przynosiły skutku. Zmarł 3 października 1226 roku. [...] Św. Franciszek jest patronem między innymi: aktorów, ekologów, niewidomych, pokoju, ubogich, więźniów. Obecny papież przybrał imię tego świętego. Źródło: *Święty Franciszek z Asyżu*, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <https://brewiarz.pl/czytelnia/swieci/10-04.php3>.

Święty Marcin de Porres urodził się 9 grudnia 1569 roku w Limie, stolicy Peru. Był nieślubnym dzieckiem Mulatki Anny Velázquez i hiszpańskiego szlachcica Juana de Porres, późniejszego gubernatora Panamy. [...] Marcinowi odpowiadały bardziej zajęcia praktyczne, dlatego przerwał studia medyczne i farmaceutyczne, aby podjąć zawód fryzjera (balwierza). Rychło jednak porzucił ten fach i zgłosił się do dominikańskiego klasztoru w Limie. [...] Głównym zajęciem brata Marcina był szpitalik klasztorny. Marcin leczył nie tylko braci zakonnych, ale także ludzi spoza klasztoru, gdyż szpitalik ten był równocześnie szpitalem miejskim. Ze szczególną miłością pielęgnował zgłaszających się licznie chorych Indian. Sam żebrząc, wspierał ludzi ubogich [...] Gdy zabrakło mu pieniędzy na wykup niewolników, zaproponował przeorowi, by jego samego sprzedał i w ten sposób uzyskał potrzebne pieniądze. Swoją miłością obejmował ludzi i zwierzęta, dlatego nazywa się go niekiedy św. Franciszkiem Ameryki. Utrzymywał w domu swojej siostry schronisko dla kotów i psów. Dokarmiał także głodne myszy. [...] Sam ubogi, hojnie ubogim pomagał. [...] Zmarł na malarię 3 listopada 1639 roku w wieku 70 lat. Beatyfikował go Grzegorz XVI (1837), kanonizował Jan XXIII 6 maja 1962 roku. W homilii papież przypomniał, że kanonizowany tego dnia święty nazywany był „Marcinem od miłości” [...]. Z prawdziwą troskliwością sprowadzał błądzących na właściwą drogę; z życzliwością pielęgnował chorych, ubogim rozdawał żywność, odzienie i lekarstwa. Uznawany jest także za patrona zgody na tle rasowym, sprawiedliwości społecznej i ludzi o mieszanym pochodzeniu.

Źródło: *Święty Marcin de Porres, zakonnik*, Internetowa liturgia godzin. Czytelnia, <https://www.brewiarz.pl/czytelnia/swieci/11-03a.php3>.